

NAGY ERZSÉBET (PENDZSI)

Ujjaid varázslata

/Gábrrielnek/

Csak álltam és néztem ujjaid játékát.
Csak álltam és néztem,
Ujjaid futottak a vászonvégen,
Ütemre táncoló aprócska manók,
Élettelen vászonnak életet adók.

Vágyat éreztem, legyen én vászon.
Kiterítve az alkotóágyon,
Érintsen ujjad puhán,
Tenyered, mint bölcső boruljon rám,
Karcsú ujjaid becézzessenek,
Simogatásod legyen hűsítő hullám,
De őrjítő vihart kavarjon, ott a bordám alatt,
Ott, ahol a lelkem fészkel.
Pendíts egy húrt ujjad hegyével,
Szóljon zene, mámorító.
S már nem csak ujjaid kellene. Nem!
Vágyom egész karod, hogy átölelj.
Már nem elég a karod, ajkad kell!
S kell a szemed, hogy lássam a tükröm...

Csak álltam, s néztem ujjaid játékát.

Olyan vagy...

Olyan vagy, mint lággy kenyér.
Mint patak csobogása, virágzó réten.
Szavad mannával felér,
susogó vászon, patyolatfehéren.

Emlék

Egyedül botorkálok kivénült fák között.
Göcsörtös ágaik, mint agg,
bütykös ujjak, merednek felém.
Keresem lelkeim nyugalmát.

Csókjaid édes ízét még itt érzem ajkamon.
Kedves arcod emlékeimben lágyan érintem,
mélytüzű, fémszínű szemeidben
az elmúlt nyarat keresem.

Hiányzol

/Nővérem emlékére/

Sírodra, mint öreg anyóka,
hajol rá a szomorúfűz.
Életed utolsó nyughelyét
bölcseként ringatja a jajgató szél.
Gyertyák lángjaiban égi üzenet lobban,
könnyeim gyászolnak.
ELMENTÉL.

Hiányzol, mint
szomjazó földnek a zápor,
s hiába kereslek, nem talállok.
Mosolyod eltűnt a mából.
Lelkemben emléked őrzöm,
szemed csillogását idézi
harmatcsepp a fűben,
kezed érintését,
párnámba fűrt arcomon érzem.